

MALS ENDREÇOS

En qualsevol casa trobaríem una habitació o un racó dels mals endreços. Un espai on acabem posant tot allò que ens molesta, que no ens decidim a llençar i que pensem que algun dia ja ho acabarem arreglant. Això és més o menys el que li passa al parc de la

David Céspedes
PERIODISTA ▶ dcespedes@epi.es

Devesa de Girona. Mai hem sabut endreçar-la del tot i tampoc sabem exactament què fer-ne. L'hem buidat de contingut, traient equipaments, però això tampoc ha significat que s'ompli d'activitat ciutadana. Ara, fins i tot hi hem tornat a permetre que s'hi aparquin cotxes, quan durant molts anys s'havia evitat que sigui una via de pas com ho havia estat antigament. Ara potser ningú ja ho recorda però des del pont de la Barca molts vehicles

utilitzaven la Devesa com a drecera quan entrar a Girona era un caos.

Potser aquest haurà estat l'error: buidar de contingut el parc. Ja seria hora que la ciutat es plantejés què vol fer d'aquest gran espai que, en una altra ciutat, seria motiu d'enveja i segur que li traïrien rendibilitat. Només cal passejar per alguns grans parcs europeus per adonar-se'n. No pot ser que la Devesa sigui encara l'habitació dels mals endreços.

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

On és el nostre parc, un any després?

PAQUITA LIDON ROMERO. GIRONA.

■ Fa un any es va publicar al diari una carta meua amb el títol «On és el nostre parc?». Com a conseqüència d'aquesta publicació el regidor del projecte ferroviari va fer unes declaracions a una emissora de ràdio en què deia que a finals d'any (2013) el parc estaria acabat.

Ha passat un any i si bé és cert que s'han obert el carrer Josep M. Gironella i la nova plaça d'Europa, i el Sr. Alcalde ens va fer l'honor d'assistir a una reunió (convocada a corre-cuita) amb els veïns i comerciants de la zona, pel que fa a la resta «el més calent és a l'aigüera». Sembla que Adif/Foment farà una part del Parc, el mínim, i que la resta, si es vol refer, haurà d'anar a càrrec de l'Ajuntament.

I què diu l'Ajuntament? No gaire res, per bé que el regidor del projecte ferroviari s'esmerça a donar el màxim d'informació de la qual disposa. Això sí, el ple del darrer divendres va aprovar, amb el vot de qualitat de l'Alcalde, la compra d'un fons d'art per un import de 2,3 milions d'euros (menys del que es deia en un principi) a més del que costin les obres de condicionament de l'edifici on s'ha d'instal·lar la col·lecció. Amb això, segons diuen, Girona s'omplirà de visitants, la qual cosa repercutirà en benefici de la ciutat; més ben dit, d'una part de la ciutat, la de l'Onyar enllà.

I mentrestant, què passa amb el parc Central? Es dirà als veïns d'aquella zona que no es pot refer per

manca de diners? Una vegada més es posa de manifest que per a determinades persones de l'Ajuntament a Girona hi ha ciutadans de primera categoria i d'altres d'ínfima categoria.

ONU «vs.» Església

CARLOS MARÍN ROURE. MALGRAT DE MAR.

■ El mordaç informe de l'ONU sobre el mal procedir de l'Església catòlica en el cas de la pederàstia i el seu encobriment durant tants anys ha obert un debat que, per evitar reincidir en els mateixos errors, ha de ser exposat a la llum pública, meditat i sempre buscant la veritat evangèlica. Les veus més crítiques amb aquest informe procedeixen curiosament dels sectors més ortodoxos. Són els que fan servir conductes fins i tot anticristianes per al seu propi bé. Per a ells Déu ho justifica tot: la mentida, la coacció, la murrieria, per posar alguns dels seus exemples. Sempre que estigui ordenat per la seva pròpia institució –que ells en diuen voluntat divina–, quasi tot s'hi val. I quan no surt bé o quan no els convé, la culpa la tenen les persones, mai la mateixa institució i així surten lliures de tota culpa o sospita. Però resulta que aquestes mateixes estructures, jeràrquiques o no, són les que encobreixen als que deliquen, quan no són les que esperonen als seus perquè tapin les vergonyes dels seus «germans» o simplement els animen a actuar per sobre de les lleis humanes encara que siguin justes.

No es veu, doncs, per cap banda el missatge de Jesucrist en

aquestes praxis normalment fundacionals, sent les que en definitiva ens allunyen de la fe. Només cal voler llegir els temps i veure'n els resultats.

El Palamós de sempre

JOSEP PUIGROS GAFAROT. PALAMÓS.

■ Dilluns, 17 de febrer, al matí, com quasi cada dia poso Catalunya Ràdio, i el primer que escolto és: «A Olot aquest cap de setmana se celebra l'Olot dos per un, una segona edició, oferta d'Hotels i Restaurants, bé, ja estan al límit d'ocupació». Rebo a través de la ràdio una completa informació de l'Oficina de Turisme d'Olot. A continuació i exhaustivament em parlen de Palafrugell: «El menú de la garroina amb ofertes d'un pack hotelier, propietaris de restaurants conviden a tothom que hi vulgui anar». Un bon treball de propaganda, tinc una molt bona informació i començo a sentir una mica d'enveja i força vergonya.

Ahir a Palamós va acabar el Campionat de Vela per a menors de 16 anys més important del món, amb 32 països representants i vés per on! quasi ningú se n'ha assabentat, incloent-hi gent del mateix poble.

Dissabte: punta del moll vell, fort vent, sortida espectacular de més de 300 embarcacions, cel clar, mar d'un fort color blau, bonic de veritat, sis persones fent fotos i tres mirant, tot un èxit de públic. Sent algun comentari que els acompanyants dels joves esportistes els han allotjat a Platja d'Aro.

Felicitats a la Regidoria de Turisme per la seva ineptitud, l'organització perfecta, la propaganda pràcticament inexistent ni abans ni després, amb el poc que costa posar unes pancartes a les entrades de la Vila, uns dies abans (bé que n'hi posen i massa quan hi ha eleccions).

Amb això crec que està tot dit, no fan falta més comentaris.

Un Barroso molt enfangat

MATEU FRIGOLER TEIXIDOR. CANET D'ADRI.

■ Les declaracions del president de la Comissió Europea senyor José Manuel Durao Barroso en contra de la independència d'Escòcia i de retruc la catalana són les d'un ximplet del tipus al qual els pagesos ens solem referir dient que no sap si mena vaca o vedell. Aquest personatge té un cognom que li fa justícia: Barroso, que vol dir enfangat. Llavors quan es troba en aquest lamentable estat ha de sortir aquella portaveu rosseta tan mona anomenada Pia per netejar-li les sabates, cosa de la qual ell no és capaç. Com és possible que aquesta gent puguin presidir tota una CE? Bé, si tenim en compte que l'autèntica mestressa d'aquesta casa de barrets es l'Angeleta Merkel, és molt normal que al capdavant hi posi uns escolanets que només li saben dir Amén.

En el cas de Catalunya quedarà fora de la CE, això no ho decidirà ni en Durao Barroso, ni l'Almunia ni en Rajoy. Anirà de la següent manera: Un dia la Merkel s'estarà dutxant i de cop veurà un

senyal d'urgència al telèfon vermell. Sortirà esverada sense barrets ni les espardeñyes del *Bob Esponja*, a l'altre costat de l'auricular sentirà la veu d'en Max, l'amo de la Volkswagen, que li dirà tot emprenyat: «Escolta, Angeleta, què és això que m'han dit que la meua fàbrica de Barcelona quedarà fora de la CE, suposo que no em voldràs tocar allò que no sona...».

Atenció a alguns clients

ANNA M. GUILLÉN PARDO. GIRONA.

■ L'oficina d'atenció al client de l'estació de Renfe de Girona hauria de dir-se «oficina d'atenció al client que camina» perquè als que anem en cadira de rodes no hi estem considerats com a clients. Ja m'ha passat diverses vegades, si vols saber alguna cosa sobre si podràs viatjar a alguna destinació i sobretot si quan arribis hi podràs baixar, la persona que t'atén entra en bucle i acaba per enviar-te a ATENDO, que és el servei que presta ajuda al discapacitat per pujar o baixar del tren, que t'informarà si l'estació de destí està adaptada o no i si ells et fan el servei allà o no, però no de si el tren té lloc per a cadires o per a quantes.

A veure, quan va a fer una pregunta qualsevol que travessa la porta caminant, no li donen tot tipus d'informació? Per què a mi no? És tan difícil tenir-ho tot en un arxiu informàtic i mirar-ho quan alguna vegada ve algú a preguntar? O és que jo no pago el bitllet com tothom? O pitjor, és que no tinc dret a viatjar?

Juan José Millás

QUE SE'N VAGI D'AQUEST POBLE

Però anem a veure, quina mania amb les dimissions. Per què haurien de dimitir el director general de la Guàrdia Civil o el ministre de l'Interior? Per mentir set vegades seguides? Home, no, la mentida ja està admesa com a animal de companyia. Jo puc dir avui que no hi va haver trets; demà que n'hi va haver, i demà pasat que potser. Això forma part de la relació oficial entre els polítics i la ciutadania. No és que estigui escrit. No hi ha una llei on posi que es pot o que cal mentir, però hi ha la cosa del dret consuetudinari. Significa que el costum fa llei. Si hem estat mentint en tot des de la campanya electoral a les últimes generals, per què de sobte una nova mentida causa aquest escàn-

dol? Per la incultura, evidentment, pel desconeixement de la manera com es fan les lleis.

Després hi ha l'assumpte de disparar pilotes de goma a una pobra gent que intenten arribar a la platja a la vora de l'asfíxia i amb l'aigua a zero graus, més o menys. Però l'assumpte de les pilotes de goma era una broma, per Déu. Ve a ser com quan el teu fill intenta arribar a la vora de la piscina i tu li ho impedeixes entre rialles. Una brometa, en aquest cas una brometa amb quinze morts, d'acord, però bé, així han anat les coses. Van morir per culpa de les pilotes de goma? En absolut. Van morir perquè no tenien sentit de l'humor, perquè no van entendre el joc dels qui disparaven. Que haguessin escollit ensurt, que deia el de l'acudit.

Si els haguéssim volgut matar, hauríem disparat amb bales de plom, i llavors sí, davant d'aquests quinze morts, potser algú hauria d'haver pensat a dimitir. No d'una manera immediata, s'entén, sinó després que una comissió de treball estudiés els fets, analitzés si les bales eren d'aquesta o d'aquella qualitat i decidís si s'havia disparat a tocar, i a on. No és el mateix disparar a les cames, com a efecte dissuasiu, que fer-ho al cap. Significa que també en aquest cas ens hauríem de prendre l'afer amb calma perquè aquí som molt donats a demanar dimissions. De fet, les estem demanant per l'assumpte de les pilotes de goma, quan és evident que es tractava d'un joc. Com deia **Gila**, qui no vulgui bromes, que se'n vagi d'aquest poble.